

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 141/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 14C/780/2015 z 19. septembra 2018, rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/128/2019 z 19. marca 2020, uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/157/2021 z 29. septembra 2021, uzneseniu Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 14C/780/2015 z 26. augusta 2020, uzneseniu Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 14C/780/2015 zo 17. decembra 2021, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Ek/1405/2022 z 25. júla 2022, uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 38Ek/1405/2022 zo 6. marca 2023, upovedomeniu o spôsobe vykonania exekúcie č. k. 12EX 510/22-40 z 13. decembra 2023 súdneho exekútora JUDr. Michala Brožinu so sídlom exekútorského úradu vo Svidníku, exekučnému príkazu č. k. 12EX 510/22-41 z 13. decembra 2023 súdneho exekútora JUDr. Michala Brožinu so sídlom exekútorského úradu vo Svidníku, rozhodnutiu Slovenskej advokátskej komory sp. zn. 242/1246/2022 z 23. septembra 2022 a proti postupu obce Rozhanovce takto

r o z h o d o l

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, základného práva

na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami a postupom orgánov označených v záhlaví tohto rozhodnutia a priznania finančného zadosťučinenia 21 679,82 eur. Zároveň žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie pred ústavným súdom, odvolávajúc sa na svoju zlú finančnú situáciu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh (vrátane príloh priložených ku skôr podaným ústavným sťažnostiam sťažovateľa) vyplýva, že sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení žalobcu proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, za účasti intervenienta obce Rozhanovce v konaní o náhradu škody vo výške 20 000 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci (v súvislosti s umiestnením dvoch domov v rozpore s územným plánom obce Rozhanovce).

3. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 14C/780/2015 z 19. septembra 2018 žalobu sťažovateľa zamietol a žalovanej a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 2Co/128/2019 z 19. marca 2020 (právoplatným 4. júna 2020) nepripustil zmenu žaloby (uplatnenú sťažovateľom v odvolaní), potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti sťažovateľovi v plnom rozsahu. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 9Cdo/157/2021 z 29. septembra 2021 (právoplatným 10. novembra 2021) tak, že ho odmietol ako oneskorene podané.

4. O ústavnej sťažnosti sťažovateľa namierenej proti uzneseniu najvyššieho súdu z 29. septembra 2021 rozhodol ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 57/2022-14 z 8. februára 2022 tak, že ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

5. Okresný súd uznesením z 26. augusta 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom uložil sťažovateľovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 200,21 eur a intervenientovi trovy konania vrátane trov odvolacieho konania vo výške 1 365,61 eur (do rúk právneho zástupcu intervenienta JUDr. Michala Treščáka, ml.). Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu okresný súd uznesením z 12. októbra 2020 (právoplatným 12. novembra 2020) zamietol. Následne uznesením zo 17. decembra 2021 vydaným vyšším súdnym úradníkom okresný súd rozhodol aj o trovách dovolacieho konania a to tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal, avšak sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť intervenientovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 456,91 eur (k rukám právneho zástupcu intervenienta, JUDr. Michala Treščáka ml.). Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto uzneseniu okresný súd uznesením z 8. februára 2022 (právoplatným 18. marca 2022) ako nedôvodnú zamietol.

6. Uznesenia okresného súdu (z 26. augusta 2020 a zo 17. decembra 2021), ktorými bol sťažovateľ zaviazaný nahradiť trovy konania oprávnenému obci Rozhanovce (intervenientovi v pôvodnom konaní) sú exekučnými titulmi, na základe ktorých sa proti sťažovateľovi v procesnom postavení povinného vedie na základe návrhu oprávneného exekúcia o vymoženie sumy 1 822,52 eur s príslušenstvom. Vykonaním exekúcie bol poverený súdny exekútor JUDr. Michal Brožina so sídlom exekútorského úradu vo Svidníku.

7. Uznesením sp. zn. 38Ek/1405/2022 z 25. júla 2022 vydaným vyšším súdnym úradníkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „exekučný súd“) zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie a rozhodol o nároku oprávneného na náhradu trov exekučného konania 62,76 eur (ktoré budú vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie). Proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú sudkyňa okresného súdu uznesením zo 6. marca 2023 ako nedôvodnú zamietla.

8. Ústavnému súdu bola 20. mája 2022 doručená v poradí druhá ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorá bola uznesením č. k. II. ÚS 337/2022-16 z 29. júna 2022 odmietnutá, a to pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom. Sťažovateľ sa ňou domáhal vyslovenia porušenia svojich práv okrem iného aj rozsudkom okresného súdu z 19. septembra 2018, rozsudkom krajského súdu z 19. marca 2020, uznesením najvyššieho súdu z 29. septembra 2021, teda rozhodnutiami, ktoré sú predmetom aj aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

9. V poradí tretia ústavná sťažnosť sťažovateľa doručená ústavnému súdu 9. mája 2023 bola uznesením č. k. I. ÚS 312/2023-15 z 25. mája 2023 taktiež odmietnutá, a to ako zjavne neopodstatnená. Predmetom jej prieskumu bolo okrem iného aj uznesenie exekučného súdu zo 6. marca 2023 (bod 7 tohto odôvodnenia).

10. Slovenská advokátska komora (ďalej len „komora“) oznámením sp. zn. 242/1246/2022 z 23. septembra 2022 informovala sťažovateľa, že odložila jeho sťažnosť na advokáta JUDr. Michala Treščáka ml., keďže ju vyhodnotila ako nedôvodnú v celom rozsahu. Pri prešetrení sťažnosti nezistila také skutočnosti, ktoré by preukazovali akékoľvek porušenie povinnosti advokáta a odôvodňovali by podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti dotknutému advokátovi.

11. Dňa 13. decembra 2023 vydal súdny exekútor na základe vykonateľných exekučných titulov na peňažné plnenie (bod 6 tohto odôvodnenia) upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie predajom nehnuteľností a zároveň aj exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností v spoluvlastníctve povinného (pozemky, garáž, predajný stánok a bufet).

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Proti napadnutým rozhodnutiam, oznámeniu komory, upovedomeniu o spôsobe vykonania exekúcie a exekučnému príkazu, ako aj postupu obce podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť. V podstatnom v jej súhrne uviedol: *„Na každej úrovni súdov Slovenskej republiky od Okresného súdu, Krajského súdu až po Najvyšší súd som sa stretol s úplným nezaujmom o zistenie skutkového stavu. Žiadny zo súdov sa dokonca nevyjadril, či štátne orgány porušili vo veciach povolenia stavby domu zákon. Teda 12 rokov márne čakám vôbec na vyjadrenie, či štátne orgány porušili zákon. Toto je jedna zo základných otázok pri tomto druhu súdneho sporu. Už len týmto konaním bolo porušené moje právo na spravodlivý proces. Tieto súdy neboli ani nestranné a ani nezávislé (čl. 46 ods. 1 ústavy a contrario). Každý súd, namiesto toho aby sa zaoberal otázkou protiprávneho konania štátu a dal odpoveď na túto základnú otázku v tomto druhu konania, priznal ešte trovy právneho zastúpenia pre obec Rozhanovce, ktorá do konania vstúpila iba ako intervenient na strane štátu ako právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, a ktorú v tomto konaní zastupoval advokát JUDr. Michal Treščák ml. Každému z príslušných súdov som vysvetľoval, že poskytovanie právnej pomoci advokátom orgánu verejnej moci v konaní, kde si občan uplatňuje svoje základné práva*

a slobody je protiústavné a ide priamo proti zmyslu a poslaniu advokácie a proti zásadám právneho štátu. Žiadny zo súdov sa k tomu ani len nevyjadril a naďalej bez problémov priznával tomuto advokátovi jeho advokátsku odmenu v úplnom rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Výsledkom takéhoto konania súdov je exekúcia vedená súdnym exekútorom JUDr. Michal Brožina, č. k. 12EX 510/22. V ďalšom konaní na exekučnom súde v Banskej Bystrici som opätovne detailne uviedol, že základné práva a slobody sú podľa ústavy Slovenskej republiky priznávané iba občanom.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu v prvom rade k preskúmaniu toho, či ústavná sťažnosť sťažovateľa nie je oneskorená, zjavne neopodstatnená, resp. či ústavný súd má právomoc ju preskúmať, keďže jednou z podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutným predpokladom, aby ústavný súd mohol ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, je to, že nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

14. Povedané inak, na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom [§ 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená, ak okrem iného je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti a táto nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená (I. ÚS 60/2019).

15. Ak teda ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (I. ÚS 60/2019).

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu z 19. septembra 2018 a rozsudkom krajského súdu z 19. marca 2020:

17. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

18. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ aj využil a jeho odvolacími námietkami sa zaoberal krajský súd ako súd odvolací. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým bolo potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdil, že niektorá z jeho dovolacích námietok nebola v dovolacom konaní uplatniteľná) a jeho námietkami sa zaoberal, resp. mal zaoberať najvyšší súd ako súd dovolací (za predpokladu podania dovolania v zákonom stanovenej lehote).

19. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľa uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu z 29. septembra 2021:

20. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

21. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

22. Ústavný súd konštatuje, že z uvedeného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

23. Ústavný súd o ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu z 29. septembra 2021 (sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza nesprávny dátum 12. septembra 2021; iné rozhodnutie dovolacím súdom v predmetnej veci sťažovateľa nebolo vydané, pozn.) už rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 57/2022-14 z 8. februára 2022, ktorým ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Uznesenie o odmietnutí ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť nie je uznesením, ktorým sa rozhoduje o podmienkach konania (obdobne pozri I. ÚS 37/05, II. ÚS 220/2017). Takéto rozhodnutie, naopak, vytvára prekážku veci

rozhodnutej. Keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu už bolo ústavným súdom meritórne preskúmané, je ústavná sťažnosť smerujúca proti totožnému uzneseniu najvyššieho súdu v dovolacom konaní neprípustná a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uzneseniami okresného súdu z 26. augusta 2020 a zo 17. decembra 2021 a uzneseniami exekučného súdu z 25. júla 2022 a zo 6. marca 2023:

24. Uplatňujúc opätovne princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, dospel ústavný súd k záveru, že nemá právomoc preskúmať ani napadnuté uznesenia okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom z 26. augusta 2020 a zo 17. decembra 2021 (týkajúce sa vyčíslenia trov konania), keďže ich už meritórne preskúmal na základe sťažností okresný súd uzneseniami vydanými sudkyňou (bod 5 tohto odôvodnenia).

25. Uznesenie exekučného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom 25. júla 2022 (zamietajúce návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie) bolo podrobené meritórnemu prieskumu na základe sťažnosti sťažovateľa, o ktorej rozhodol exekučný súd uznesením vydaným sudkyňou 6. marca 2023.

26. Ústavný súd preto túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

27. O ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti uzneseniu exekučného súdu zo 6. marca 2023 ústavný súd už rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 312/2023-15 z 25. mája 2023, ktorým ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú, a keďže uznesenie exekučného súdu už bolo ústavným súdom meritórne preskúmané, je ústavná sťažnosť smerujúca proti nemu neprípustná a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa upovedomením o spôsobe vykonania exekúcie a exekučným príkazom súdneho exekútora z 13. decembra 2023:

28. Podstatná sťažnostná argumentácia obsiahnutá v tejto časti ústavnej sťažnosti smeruje k spochybneniu samotných exekučných titulov, na podklade ktorých je proti sťažovateľovi exekúcia vedená (bod 6 tohto odôvodnenia). Sťažovateľ spochybňuje možnosť právneho zastúpenia obce, ktorá v súdnom konaní vystupovala ako intervenient na strane žalovaného, a touto jeho námietkou sa podľa jeho názoru mal povinnosť zaoberať súdny exekútor.

29. Uvedenou polemikou sťažovateľa sa však už zaoberal exekučný súd, keď v uznesení zo 6. marca 2023 (o sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie) konštatoval, že neexistujú dôvody opodstatňujúce zastavenie exekúcie, ktorá je vedená na základe spôsobilého exekučného titulu, ktorý je formálne a materiálne vykonateľný a ktorý dosiaľ nebol zrušený, pričom námietky sťažovateľa smerujúce do základného konania (o náhradu škody) považoval pre exekučné konanie za nepodstatné. Uvedené rozhodnutie bolo podrobené aj ústavnoprávnemu prieskumu (body 9 a 27 tohto odôvodnenia).

30. S ohľadom na argumentáciu sťažovateľa bez uvedenia príčinnej súvislosti medzi označenými úkonmi súdneho exekútora a namietaných porušení práv sťažovateľa odmietol ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú.

III.5. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa oznámením komory z 23. septembra 2022:

31. Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k oznámeniu komory, ktorú sťažovateľ označil za porušovateľa svojich práv, sa obmedzuje len na opakované všeobecné tvrdenia o porušení práv právnym zástupcom intervenienta (obce), keďže „*je pôsobenie advokáta na strane orgánu verejnej moci v priamom rozpore s poslaním advokácie.*“. Sťažovateľ však už bližšie konanie advokáta nekonkretizuje.

32. V prvom rade je potrebné predovšetkým uviesť, že nejde o rozhodnutie komory, ale len o oznámenie, v ktorom komora upovedomila sťažovateľa o rozhodnutí revíznej komisie a stručne odôvodnila jej stanovisko (§ 4 ods. 6 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory). Vychádzajúc však z podstaty argumentácie sťažovateľa, ktorou je polemika o prípustnosti právneho zastúpenia a s tým spojená oprávnenosť priznania náhrady trov konania, ústavný súd podotýka, že uvedené by bolo možné riešiť prostredníctvom § 257 Civilného sporového poriadku (výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa), a to pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, nie pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania a už vôbec nie v exekučnom konaní (v ktorom sa sťažovateľ nachádza). Komora navyše nie je orgánom verejnej moci, ktorý by mohol byť účastníkom konania o ústavnej sťažnosti (§ 125 zákona o ústavnom súde).

33. Vzhľadom na uvedené okolnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú, aj keď sa javí aj ako oneskorene podaná (napadnuté oznámenie je z 23. septembra 2022, pričom sťažovateľ neuvádza, kedy mu bolo doručené).

III.6. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom obce Rozhanovce:

34. V petite ústavnej sťažnosti sa v súvislosti s postupom obce sťažovateľ explicitne domáha len vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 ústavy, podľa ktorého nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach preto, lebo uplatňuje svoje základné práva a slobody. Ústavný súd v tomto smere považuje za potrebné uviesť, že čl. 12 ods. 4 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Toto ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07, II. ÚS 185/2023).

35. S ohľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je aj v tejto časti potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

36. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že obec v skončenom pôvodnom súdnom konaní a ani prebiehajúcim exekučnom konaní nevystupovala, resp. nevystupuje ako orgán verejnej moci, ale ako jeho účastník (intervenient, resp. oprávnený).

III.7. K sťažovateľom podanej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

37. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Podľa názoru ústavného súdu je totiž z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Libor Duľa
predseda senátu